

Sygn. akt II K 67/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r.

s p r a w y : **D. M.**

syna M. i W. z domu H.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 grudnia 2012 r. w J.województwo (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód m-ki „B.”nr rej. (...)

to jest o czyn z art. 178 a § 1 k.k.:

I. Uznaje oskarżonego **D. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego, środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 120 złotych.

Sygn. akt II K 67/13

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2012 roku oskarżony D. M. spożywał alkohol w postaci trzech piw. Po wypiciu ostatniego piwa oskarżony wszedł do samochodu marki B. o nr rej. (...), należącego do jego kolegi, po czym kierując tym pojazdem, jechał z ul. (...) w J. do C., poruszając się ze znaczną prędkością całą szerokością jezdni. W tym czasie służbę patrolową na terenie J. pełnili funkcjonariusze policji M. S. i Ł. F.. Funkcjonariusze policji, widząc sposób poruszania się kierującego samochodem B., postanowili zatrzymać go do kontroli drogowej. D. M. nie zatrzymał się dobrowolnie do tej kontroli. W trakcie jazdy D. M. uderzył prawą stroną pojazdu w mur, co doprowadziło do zatrzymania pojazdu. Wówczas policjanci podeszli do kierującego pojazdem, jednakże ten nie chciał otworzyć drzwi samochodu. Policjanci

wybili szybę w pojeździe i wydobyli kierującego na zewnątrz, a następnie poddali go badaniu stanu trzeźwości urządzeniem kontrolno - pomiarowym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu A., które to badanie o godzinie 5:00 wykazało u oskarżonego stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w ilości 0,35mg/l, zaś o godzinie 5:15 – 0,32 mg/l. Ponadto ustalono, iż oskarżony kierując samochodem nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 10-11;

zeznania świadka M. S. k.12;

protokół użycia alkosensora k. 3,;

świadcstwo wzorcowania k.4.

Oskarżony D. M. był wielokrotnie karany sędownie. Oskarżony jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie podstawowe, zawód ślusarz - tokarz, jest zatrudniony w Zakładzie (...) w J. i uzyskuje dochód miesięczny w kwocie około 2.000 zł. Oskarżony jest zdrowy, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 10-11;

dane o karalności k. 16-19.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach, składanych w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 20 grudnia 2012 r. około godziny 03:30 jechał samochodem kolegi z ul. (...) do C.. Wcześniej wypił alkohol w postaci 3 piw, przy czym ostatnie piwo wypił przed zatrzymaniem przez policję. Gdy jechał autem to na ul. (...) nie zatrzymał się do kontroli drogowej i policjanci zatrzymali go na ul. (...) w J.. Przyznał on, iż został poddany badaniu na zawartość alkoholu, które wykazało kolejno 0,35 mg/l i 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 10-11.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego D. M. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Sąd przyznał walor pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. M., w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, szczególnie z zeznaniami świadka M. S., która wraz z funkcjonariuszem policji Ł. F. dokonywała zatrzymania i kontroli drogowej oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają również w bezpośredniej korelacji z pozostałym materiałem dowodowym w postaci protokołu badania alcosensorem, którego to dokumentu nie sposób kwestionować, albowiem nie budzi wątpliwości co do swojej wiarygodności.

Dokonując oceny zeznań świadka M. S. Sąd uznał relację przedstawioną przez nią za w pełni wiarygodną. Zeznania tego świadka są bowiem logiczne, spójne i konsekwentne. M. S. dokładnie opisała przebieg zdarzenia. Ponadto zeznania wymienionej znajdują potwierdzenie w dowodzie w postaci protokołu badania alcosensorem, który to dokument Sąd uznał za w pełni wiarygodny.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż D. M. w dniu 20 grudnia 2012 roku w J., znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,35 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód marki B. o nr rej. (...), czym dopuścił się popełnienia występku z art. 178 a § 1 k.k.

Oskarżony D. M. miał wiedzę, iż prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości, w jakim się znajdował, stanowiło naruszenie przepisów prawa. Oskarżony mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszył je. Niewątpliwie oskarżony

wiedział, jaki wpływ na jego organizm może mieć spożyty przez niego alkoholu. Czynu zabronionego D. M. dokonał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony działał przy tym w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania.

Wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości jego czynu i zagrożenie, jakie oskarżony powodował, uczestnicząc w ruchu drogowym. Oskarżony swoim działaniem naruszył dobra prawne, które ze względu na obserwowany od wielu lat poważny wzrost zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu ze strony nietrzeźwych kierujących są szczególnie chronione. Wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego wynikał z zagrożenia, jakie oskarżony powodował, uczestnicząc w ruchu drogowym. Oskarżony bowiem kierował samochodem w stanie nietrzeźwości, poruszając się głównymi ulicami (...), nie posiadał przy tym uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, jechał z nadmierną prędkością, nie zatrzymując się przy tym dobrowolnie do kontroli drogowej. Ponadto za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego.

Z kolei za istotną okoliczność łagodzącą, świadczącą o zrozumieniu przez oskarżonego naganności swego postępowania, Sąd uznał przyznanie się oskarżonego do winy.

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., a więc stopień zawinienia oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, Sąd uznał, iż karą adekwatną do popełnionego przez oskarżonego czynu będzie jedynie kara najsurowszego rodzaju przewidziana przez ustawodawcę za popełnienie tego czynu, tj. kara pozbawienia wolności. Taka kara, orzeczona w wymiarze 6 miesięcy, winna uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Sąd miał przy tym na względzie cele, jakie wymierzona kara powinna spełnić wobec oskarżonego, tj. przede wszystkim cele wychowawcze. Kara w tym wymiarze winna również wdrożyć oskarżonego do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań.

W ocenie Sądu uprzednia karalność oskarżonego nie prowadziła do orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Oskarżony wprawdzie był wielokrotnie karany sędownie, jednakże nie za przestępstwa podobne do przypisanego mu niniejszym wyrokiem, lecz inne. Ponadto ostatnim orzeczonym wobec niego wyrokiem oskarżonemu wymierzono karę nieizolacyjną, tj. karę grzywny. Sąd uznał zatem, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, iż oskarżony zasługuje na zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia kary. Orzeczenie bowiem w niniejszej sprawie wobec oskarżonego bezwzględnej represji karnej w postaci kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby rażąco niewspółmierne i nadmiernie surowe. Bezwzględne pozbawienie wolności traktować bowiem należy jako środek ostateczny. W przekonaniu Sądu orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, zarówno represyjnych, jak i prewencyjnych. Sąd uznał zatem, iż zaspokojeniu celów kary nie sprzeciwia się orzeczenie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat. Z uwagi na zdecydowanie niższy stopień pewności prognozy kryminologicznej, zdaniem Sądu jedynie najdłuższy, 5-letni okres próby, będzie adekwatny dla weryfikacji trafności pozytywnej prognozy postawionej w stosunku do oskarżonego.

Stosownie do treści art. 42 § 2 k.k., w wypadku popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji w stanie nietrzeźwości, obligatoryjne jest orzeczenie przez Sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd, mając na względzie stan nietrzeźwości oskarżonego, sposób prowadzenia przez niego pojazdu oraz wynikający z tego stopień zagrożenia dla ruchu drogowego, jaki stworzył kierujący, uznał za zasadne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Środek ten zrealizuje również cele prewencji ogólnej, albowiem jego wymiar i znaczna dolegliwość z pewnością nie pozostaną bez wpływu na innych kierujących.

Na podstawie art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego, w związku popełnionym czynem, środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Określając

wymiar świadczenia Sąd kierował się przede wszystkim względami społecznego oddziaływania kary. Zdaniem Sądu kwota 1.500 zł stanowić będzie dla oskarżonego dostateczną dolegliwość, współmierną do okoliczności popełnionego przez niego czynu i jego możliwości finansowych.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz.223 z 1983 r. z późn. zm.).